



**ALBERT ARRIBAS, presentació de *Moro com a país*,  
programa de mà de l'espectacle al TNC, 2014.**

*Moro com a país* és un text insuportable. Té aquell poderós magnetisme que sovint acompanya les veritats insuportables, i com més directament interpel·la els nusos encarcarats de la nostra consciència, més insuportable es revela, més insuportable se'ns fa escoltar-lo, pronunciar-lo, sentir-lo.

No es tracta d'un malson, sinó d'una revelació monstruosa en la seva realitat, i les realitats, abans que res, són físiques, encara que es vesteixin de símbols per dotar-se de sentit.

És com una gran febrada que es declara de sobte per tot el territori devastat del cos, però que no es redueix només a un trasbalsador crit d'alerta, perquè segurament també actua com un últim intent curatiu abans que les defenses es rendeixin davant la decrepitud de la fragilitat humana.



Parlem de Grècia, i Grècia és Europa, és el naixement de la «Història», és la contradicció de la cultura (la tecnologia, la filosofia, l'art) com a terreny alhora fèrtil i tòxic.

Allò que em sembla més meravellós de *Moro com a país* és la urgència amb què demana —amb què gairebé necessita— un cos que li doni veu, una realitat carnal que, per les seves inevitables contradiccions, porti en ella aquell misteri que operarà el trànsit del concret a l'universal, del signe al símbol.

Cal un cos en una lluita permanent per mantenir-se dret a pesar del pes insuportable que carrega, un cos que ens ensenyi que el protagonista d'aquest teatre no són les paraules, sinó el dolor de la consciència, aquesta lucidesa que ens paralitza i alhora ens fa responsables de la nostra fragilitat.